

Groeten uit treurig Urk

Vol afgrijzen en ongeloof heb ik de foto's bekeken, afkomstig uit het vissersdorpje Urk, waarop jongeren te zien zijn die zich als nazi's hadden verkleed. Schaamteloos 'speelden' ze zelfs een executie na van een, in een gestreept gevangenispak gestoken, joodse man. Twee jaar geleden werd ik al geconfronteerd met een stel jongeren toen ik vol goede moed voor het eerst in mijn leven het dorpje bezocht. Op brommertjes reden ze als idioten in de haven rakelings langs wandelende toeristen om zodoende te laten blijken dat men niet welkom is. De angst was in de ogen van de nietsvermoedende bezoekers af te lezen, ook bij mij.

De actie van het stelletje verkleedde proleten was desalniettemin ver beneden alle peil en fatsoen was ver te zoeken. Het idee om zo iets te verzinnen geeft al aan dat we te maken hebben met jongeren die hulp nodig hebben nadat ze eerst een zware (taak)straf moeten ondergaan voor hun daden. Als onderdeel zal het lezen van boeken die de geschiedenis tussen 1940 en 1945 beschrijven, verplicht gesteld moeten worden. Als het gespuis moeite heeft met het lezen van dergelijke historische informatie, wil ik desnoods een lezing over mijn oorlogsroman aanbieden. In duidelijke bewoordingen zal ik de ellende uiteenzetten die mijn ouders in de tweede wereldoorlog hebben moeten ondergaan door toedoen van dezelfde nazi's die zo triomfantelijk werden gepersifleerd. Als untermensch bestempeld maakte mijn Russische moeder de meest onmenselijke periode uit haar nog jonge leven mee. Het transport per trein in veewagons van Rusland naar Duitsland was niets vergeleken met de vele openbare en schandalige executies van joden die door de jongeren uit het idyllische Urk werden nagespeeld. Ontelbare keren zijn mijn ouders, die tewerk waren gesteld in de Duitse oorlogsindustrie, geconfronteerd met de harde aanpak van fanatieke nazi's, die dit 'immer wieder', bekrachtigde met de Hitlergroet. Ook deze beweging met de schuin omhoog gestoken rechterarm werd stoer nagedaan door de infantiele pubers. Nog maar niet te spreken over de vele rake klappen die mijn moeder van haar 'bazin' kreeg als ze niet gehoorzaam was en de angst die de nazi's inboezemde door in lange lederen jassen op hun brommertjes triomfantelijk door de straten te rijden.

Het is diep en diep treurig dat ik mijn, met liefde voor mijn ouders geschreven, boek moet aanhalen om jongeren erop attent te maken dat de gruwelen die als een misplaatste carnavalsoptocht werden opgevoerd, daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Blijkbaar is er ook iets mis met het onderwijs in het dorp en is deze wrange periode uit de geschiedenis nog steeds niet bij de jongeren uit treurig Urk doorgedrongen. Wellicht ligt hier de functie van SBS6 om daar aandacht aan te besteden in plaats van het dorpje op een voetstuk te plaatsen middels een tv-programma.